

Kirsti Ellilä

EMMA

JA SISÄINEN SANKARI

Kirsti Ellilä

Emma ja sisäinen sankari

SAGA Egmont

Emma ja sisäinen sankari

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2002, 2020 Kirsti Ellilä and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727180625

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Avasin silmät ja huoneessa oli turkoosi virtahepo. Sillä oli pitkät ripset ja maailman lempein katse. Se pyörähteli ja nauroi heleällä äänellä ja sen mekossa oli oransseja tulppaneja.

Ravistin pääätäni. Virtahepo muuttui äidiksi joka tuuppasi huolestuneena korvaani kuumemittaria.

– Tuntuu, että kuume on jo vähän laskemaan päin, mä sanoin toiveikkaasti. Oli hiihtoloma, ja olisin kyllä keksinyt itselleni muutakin tekemistä kuin maata sängyn pohjalla.

Mittari piippasi ja äiti tutki lukemia kulmat kurtussa. Se sanoi, ettei kuume suinkaan ollut laskenut vaan entisestään noussut ja huiteli jo yli 39 asteessa.

Mä nielin lääkkeen ja mietin, miksen koskaan voinut sairastaa kouluaikana. Se olisi voinut olla miellyttävääkin, jos olisi tiennyt, että toiset istuivat takamus puuduksissa matematiikan tunnilla.

Kun särkylääke alkoi vaikuttaa, hikoilin t-paitani litimäräksi. Vaihdoin itseni kuiviin, ja vähän aikaa olo tuntui melkein

ihmismäiseltä. Soitin Kanervalle, mutta se ei ehtinyt puhua, kun se oli isänsä kanssa koluamassa jonkun vanhuksen vinttiä. Ihan konkreettisesti siis, sillä Kanervan isä piti osto- ja myyntiliikettä ja Kanerva oli siellä töissä viikonloppuisin ja loma-aikoina.

– Mä riudun täällä, mutta sä et näköjään yhtään välitä! valitin tukkoisella, yskän sortamalla äänelläni, mutta Kanerva vain neuvoi tekopyhästi, etten saisi rasittaa itseäni.

Mä suljin puhelimen.

Yritin vähän aikaa keskittyä televisio-ohjelmiin, sitten särky hiipi takaisin. Ensin se oli vain kuuma kosketus nivelissä, sitten tuntui kuin joku olisi tulisilla putkitongeilla rutistellut luita, ensin kevyesti tunnustellen, mutta vähitellen yhä päättäväisemmin. Ja kun yritin yskiä, silmät tuntuivat siltä kuin ne olisivat olleet irti päästä ja ellen pitäisi varaani ne ponnahtaisivat ulos kuopistaan.

Äiti tuli työhuoneeltaan katsomaan, miten mä jaksoin ja kiukustui nähdessään mut jalkeilla.

– Joo joo, mennään mennään! mä sanoin ennen kuin se ehti aloittaa hoitamattoman influenssan ilkeitä jälkitauteja koskevan luentonsa.

Kömmin viluisena petiini ja toivotin turkoosit virtahevot tervetulleiksi takaisin.

Siinä vaiheessa, kun tauti on ankarimmillaan, aika menettää merkityksensä. Sitä vain etäisesti tajuaa, että välillä on aamu ja välillä ilta. Öisin on joskus vaikea nukkua, mutta mitään muutakaan ei jaksa tehdä, joten sitä vaan pyörii ympäri ja yrittää löytää mukavan asennon, ja sängyn viereen kannettu roskakori täyttyy uudestaan ja uudestaan läpiniistetyistä nenäliinoista.

Jossain vaiheessa Kanerva soitti ja kyseli mun vointia. Se pahoitteli kun ei ollut ehtinyt edes käymään, mutta sairaana oli kuulemma paras vaan kaikessa rauhassa levätä.

– Mulla on ollut ikävä, mä sanoin ääni väristen.

– Sun pitää varoa jälkitauteja, se sanoi. Oli varmaan keskustellut mun äidin kanssa.

Mä ajattelin, että se oli yksi jälkitauti koko tyyppi, ja lopetin vihaisena puhelun.

Eräänä aamuna, kun tunsin oloni jo vähän pirteämmäksi, äiti kurkisti mun huoneeseen ja kysyi, jaksoinko ottaa vieraita vastaan, sillä Kengurut olivat tulleet minua katsomaan. Se ei ollut mikään kuumehoure, sillä Kenguruiksi sanottiin Lindaa ja Pamelaa, jotka asuivat melkein naapurissa. Ne olivat käyneet mun kanssa samaa koulua ekasta luokasta lähtien.

Mä kohottauduin sängyn pohjalta ja ajattelin, ettei se voinut olla totta. Ei voinut olla vielä perjantai. Kengurut olivat nimittäin lähteneet sunnuntaina serkkujensa luokse Tampereelle, ja niiden oli tarkoitus olla siellä koko viikko.

Äiti nyökkäsi: kyllä vain, nyt oli tosiaankin perjantai.

Loistavaa. Olin potenut kuumetta koko armaan viikon ja toipuisin juuri sopivasti maanantaiksi koulukuntoon.

Vedin villasukat jalkaani ja hiihtelin keittiöön. Kengurut touhusivat siellä niin kuin kotonaan. Ne olivat hiihtolomansa aikana oppineet paistamaan soijalettuja ja halusivat nyt näyttää miten hyviä niistä tuli. Isä keitti yrttiteetä ja yritti taivuttaa Pamela pistämään taikinan joukkoon kananmunia.

Kenguruista näki heti päältä että jotain oli tapahtunut.

Mä avasin jääkaapin ja tutkin sen sisältöä. Ensimmäistä kertaa moneen päivään tuntui siltä että ruoka maistuisi. Nappasin hyllyltä metsämarjajogurtin.

– Siinä on todennäköisesti liivatetta, Linda sanoi heti.

– Häh? mä sanoin ja yritin saada kantta auki. Sormet lipsuivat ja purkki kupruili kädessä.

– Siinä on pienten, söpöjen, vaaleanpunaisten possujen luita, Pamela sanoi.

Ne tuijottivat voitonriemuisesti, kun mä yritin ottaa selvää purkin kanteen painetusta tuoteselosteesta.

– Uskomatonta missä kaikessa on liivatetta, Linda sanoi. – Irtokarkeissakin on melkein kaikissa.

Pistin purkin takaisin jääkaappiin, en niiden vaaleanpunaisten possujen vuoksi, vaan koska yhtäkkiä tuntui ettei mulla niin kamala nälkä ollutkaan.

Kun isä meni hakemaan kellarista hilloa, Kengurut supisivat, että voisinko ottaa pari koiraa vähäksi aikaa hoitoon. Mä kuvittelin, että kysymys oli lähinnä johdatus johonkin toiseen aiheeseen josta ne halusivat puhua, joten mumisin nuuskiessani paistinpannusta nousevia käryjä, että mikäs siinä, koirathan olivat niin kivoja kapistuksia.

– Hienoa! Mä menen sanomaan Jonille, Linda sanoi.

Silloin mä havahduin kysymään, että kenelle se menisi sanomaan ja mitä.

– Ihan pariksi päiväksi vaan, Pamela sanoi, ja mun mielestä se näytti vähän omituiselta. Vilkaisin Lindaa ja sekin näytti omituiselta. Niiden silmät vaan vilkkuivat kun ne mulkoilivat toisiaan.

Pitelin päätäni kaksin käsin. Kun olin maannut sängyssä aloillani, olo oli tuntunut suhteellisen normaalilta, mutta

Kenguruiden seura nosti heti verenpainetta ja sai aikaan tykytystä silmämunien takana.

– Siis mitkä ihmeen koirat? mä tivasin.

– Kun ensin me luultiin, että me voitais ottaa ne, mutta ei me sitten voidakaan, Kengurut sanoivat.

Mä ajattelin ettei tämä voinut olla totta. Ne ilmestyivät meille ja olettivat, että meillä on täällä eläinten turvakoti.

– Miksette muka voi?

– Miksi sun pitää aina heittäytyä hankalaksi? Linda kysyi.

Mitä se sillä tarkoitti, milloin mä olin muka ollut hankala?

Isä tuli hillopurkkiensa kanssa takaisin. Oli kuulemma vielä karviaista ja omenaa jäljellä. Pamela ähisi yrittäessään saada haperaa soijalättyä irtoamaan ehjänä painavasta valurautapannusta. Miksi me sellaista vielä käytettiin, se jupisi tuotuneena. Juuliankin kotona oli ollut ihana, kevyt teflonpannu.

– Kenguruiden pitäisi löytää parille koiralle hoitopaikka, mä sanoin isälle.

Isä kuunteli vain puolella korvalla, sillä karviaishilloon oli ilmestynyt homelaikku, eikä se voinut käsittää miten sellainen vahinko oli päässyt tapahtumaan.

– Ihan vaan väliaikaisesti, pariksi päiväksi vaan, Kengurut selittivät.

– Vai niin, no sehän on hyvä, isä sanoi sen oloisena, ettei oikein täysin tajunnut mistä oli kysymys, kai se oli liian murtunut homeisten hillojensa vuoksi.

– Niin että mä voin käydä hakemassa ne sisälle? Linda pomppasi jo ovelle.

Isä nuuhki omenahillopurkkia ja totesi, että se oli ainakin vielä säilynyt hyvänä. Linda tulkitsi sen myöntymisen merkiksi ja hilpaisti pihalle.

Mä tajusin hämärästi, ettei kaikki ollut ihan niin kuin olisi pitänyt olla, mutta pistin sen kuumehoureiden piikkiin. Kun vielä toissapäivänä hallusinoin turkooseista virtahevoista, niin ehkä en vieläkään ollut ihan terävimmilläni.

Isän huomio oli täysin kiinnittynyt epäonnisiin karviaishilloihin. Se oli myöhään syksyllä vielä kykkinyt puskipussissa saadakseen jokaisen marjan talteen ja sitten keittänyt hilloa, vaikka kaikki sanoivat etteivät koskaan, ikimailmassa söisi karviaishilloa, kun se oli niin kamalaa, mutta isä ei ottanut meitä kuuleviin korviinsa. Se sanoi opettavansa meidät vielä syömään karviaishilloa, me huomaisimme vielä miten herkullista se oli. Viimeistään silloin me huomaisimme, kun ei olisi rahaa käydä ostamassa kaupasta karkkia ja pullaa ja silti tekisi mieli jotain oikein hyvää.

Mutta vielä tähän mennessä meitä ei ollut kohdannut sellainen päivä, jolloin rahat olisivat olleet niin tiukalla, että karviaishillo olisi alkanut houkuttaa.

Isä näytti masentuneelta ja vähän vihaiselta lusikoidessaan purkin sisältöä kompostiämpäriin. Pamela sai viimein lättynsä irti ja kaatoi pannuun lisää taikinaa.

Ulko-ovi avautui ja sisään pyyhälsi kaksi minikokoista pyörremyrskyä. Tajusin vaan, että siinä meni rapisten jokin ruskealaikkuinen ja toinen seurasi perässä. Sitten olivatkin matot mytyssä ja fiikus nurin.

Tulin ajatelleeksi, että olisi ehkä ollut syytä kysyä äidinkin mielipidettä.

Etsin harjan ja rikkalapion mennäkseni korjaamaan otusten jälkiä. Eteisessä törmäsin jatkään, jolla oli harmaaraidallinen villapaita ja anteeksipyytävä, varovainen hymy. Linda jäi seisomaan pojan viereen ja tuijotti sitä kuin ylpeä omistaja ravihevosta, jolla oli juuri voittanut kilpailuissa puoli miljoonaa.

– Tämä on Joni, hän sanoi, ja tajusin että Lindalla oli äärimmäisiä vaikeuksia pysyä nahoissaan.

Tajusin muitakin asioita. Kuten että mulla oli jalassa eripariset villasukat. Olin pukeutunut vanuneeseen, hikiseen yöpaitaan ja mun tukka oli pesemättä. Eikä pelkästään pesemättä, vaan myös kampaamatta, ja kynsien alla oli isot paakut päänahasta raaputettua hilsettä.

– Hauska tutustua, mä sanoin kankeasti samalla kun yritin harjan ja kihvelini kanssa vetäytyä pois kattolampun alta kohti hämärää ja turvallista nurkkausta.

– Linda ja Pamela sanoivat, että Emmaan voi aina luottaa, Joniksi kutsuttu söpöläinen sanoi. Mä naurahdin kolkosti ja yritin vaivihkaa sukia hiuksiani inhimilliseen järjestykseen.

– Tää on tosi hienoa, Joni jatkoi ja katsoa tapitti mua auvoisasti hymyillen, ihan niin kuin se ei olisi huomannut mun pukeutumisessa ja muussa habituksessa mitään omituista. – Me alettiin olla jo vähän epätoivoisia, joten sä olet todellinen taivaan lahja.

No, sitä mieltä olin aina itsekin ollut itsestäni, ikävä vaan ettei kukaan muu vielä tähän päivään mennessä ollut huomannut tuota itsestään selvää asiaa.

Joni ojensi mulle paperilapun, jossa kerrottiin koiranpentujen ruokinnasta ja muusta hoidosta. Ihmettelin, että mitä mä niillä tiedoilla tein, ja vasta myöhemmin tajusin, että ohjeet tietysti

liittyivät niihin kahteen tuholaiseen, jotka parhaillaan mellastivat meidän olohuoneessa.

– Mä olen sulle tosiaankin ikuisesti kiitollinen, Joni sanoi.

Yritin näyttää siltä kuin olisin ihan ajan tasalla tässä jutussa ja manasin Kenguruiden päälle kaikki mahdolliset vitsaukset. Ne olisivat voineet varoittaa etukäteen. Niillä oli sentään kännykkä, olivatko ne unohtaneet mihin sitä aparaattia käytettiin? Ne olisivat aivan hyvin voineet soittaa ja varoittaa, että ne olivat tulossa meille erään todella söötin kundin kanssa. Mä olisin voinut käydä suihkussa ja etsiä päälleni jotain, jossa näyttäisin edes suurin piirtein ihmiseltä, ja muutenkin vähän valmistautua tilanteeseen.

– Me paistetaan soijalettuja, tuu maistamaan! Linda sanoi ja loi Joniin jumaloivan katseen.

– Tosi hienoa, mutta nyt mun pitää jatkaa matkaa, Joni sanoi ja katsoi mua silmiin. Se tosiaankin katsoi mua silmiin, ihan niin kuin se ei olisi kiinnittänyt minkäänlaista huomiota siihen, miten karmealta mä näytin. Herrasmies, ilman muuta. Ja se hymyili mulle, ja musta tuntui ettei maailmassa ketään muita ollutkaan, vain Joni ja minä, ja mun villasukat muuttuivat propelleiksi, jotka nostivat mut ilmaan, ihan vähän vaan, pari senttiä tomuisesta lattiasta, ja päänsärky joka oli piinannut mua koko viikon hellitti otteensa, ja yhtäkkiä mä tiesin olevani kaunis ja täydellisen valloittava ja mä hymyilin Jonille takaisin enkä välittänyt vaikka Linda töni mua kylkeen.

– Pidetään yhteyttä, Joni sanoi ja mä nyökkäsin.

Vielä viimeinen merkitsevä, syvä katse, ja sitten se oli poissa. Villasukkapropellit pysähtyivät ja mä laskeuduin takaisin maan kamaralle.

Emma on yläkouluikäinen tyttö, jonka elämä täyttyy koulusta, harrastuksista ja ystävistä. Emmen ystävät ovat viime aikoina innostuneet eläinsuojelusta ja veganismista, ja pian Emmakin huomaa lupautuneensa ottaamaan hoitoon kaksi koiranpentua.

Eläinten oikeudet ovat tytöille tärkeitä, mutta innostuksen laajuuteen saattaa vaikuttaa myös se, että eläinsuojelupiireissä liikkuu muutama erityisen kiinnostava poika, joihin Emmakin saa pian tutustua. Samaan aikaan päänvaivaa aiheuttaa poikaystävä Paavo, joka on alkanut käyttäytyä kummallisesti.

Emma ja sisäinen sankari on Kirsti Ellilän Emma-nuortenkirjasarjan toinen osa.

Kirsti Ellilä (s. 1958) on suomalainen kirjailija, joka tunnetaan parhaiten lasten- ja nuortenkirjallisuudesta, kuten Emma-kirjasarjasta. Hän on valmistunut filosofian maisteriksi Turun yliopistosta pääaineenaan uskontotiede.